

Dibuix de F. Serra

L'Envelat

Una era, un camp ja segat, o una plaça. Un espai lliure. Res!

Unes antenes, unes cordes, una vela. Cortinatges, miralls, llums, una catifa, cadires i unes llotges per músics i espectadors. Tot!... Tot, com palau de la Il·lusió.

Un músic

—En aquest lloc estret i sobre aquests taulons, que també «ballen», hem de fer art durant tres dies?

Unes noies

—L'envelat de l'altre any era més elegant.

Uns sarauistes

—Quins alts i baixos aquesta catifa! Ballarem molt malament.

Unes mares acompanyants de llurs filles

—No sabem per quina raó han de deixar tan acostats els rengles de cadires. Com si els que no ballem haguessim perdut les cames.

L'ex-alcalde

—Jo no vaig a la presidència encara que m'hi arrossequin. Què diria el partit? Oh, i amb les infules que tenen els que ara manen!

Un que s'ho mira des de la cleda

—No han canviat les figures de la perspectiva; però, gràcies a Déu, han variat les de la presidència.

L'hisendat, veí de Barcelona

—Sigui com vulgui, m'agrada que no hagin tapat, amb les teles, el balcó de la Rectoria. Té tanta bondat el vell senyor Rector, que per molts sarauistes és com la moral que vetlla.

Un egoista

—Cap més any no consentiré que lliguin llivants a la barana del meu balcó. Van molt bé per a envair una casa, si els lladres volen robar-la.

Un filharmònic

—Aquells temps d'En Santapaula!...

Un vell festiu

—Oh, si tot l'any tinguéssim aquests concerts i les serenates a la Casa de la Vila!

Una dona modernista

—Jo estic per la radiodifusió.

El de la virolla

—Ni nosaltres ni les taules de torrat fem res avui dia. La quitxalla prefereix gastar-se'ls al «cine».

Un segador

—Com suen! Sembla quan nosaltres batiem en aquesta era.

Una remor difusa

—T'estimo... No m'estimes... Se l'estimava?... Vostè és molt maca... Vaja, no se'n burli... Per mi no tornis... Jo la voldré sempre... Torna a ballar amb la Mariana...

Un clàssic

—Res com els rigodons.

Un filòsof a prova de festes majors

—Real i positivament, abans les llars tenien consistència. Eren una cosa moralment i materialment sòlida. L'envelat, contràriament, era la il·lusió riallera que prompte s'esvaeix. Avui, el què va afirmant-se és aquesta reunió i munió d'homes i dones, per a ballar i divertir-se, o per altres objectes, mentre la llar de cada ú és tan provisional i tan de teles i cartró com els envelats.

Un veí desvetllat

—Gràcies a Déu que s'acaba! Tres nits sense aclucar un ull! Déu dongui música a qui en vulgui!

* * *

Uns camions s'emporten antenes, i cordes, i fustes, i gasses, i llums, i cornucòpies. Tot s'ho emporten com una ventada. Tot torna a estar igual. Una era. O un camp. O una plaça...

Fins l'any vinent!!

JOSEP COMA